

Р Е Ш Е Н И Е

№ 183

София, 29 ноември 2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, Трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и втори октомври две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Данова

ЧЛЕНОВЕ: Лада Паунова

Даниел Луков

при участието на секретар Н.Пелова и в присъствието на прокурора от ВКП Н.Любенов, като изслуша докладваното от съдията Даниел Луков наказателно дело № 804/2019 година по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест срещу въззивна присъда № 11 от 23.05.2019г. на Софийския апелативен съд, постановена по внохд № 258/2019г. по описа на същия съд.

В протеста се изтъкват касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Претендира се отмяна на обжалваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

С допълнение към протеста са развити съображения за данните, които подкрепят заявените от прокурора касационни основания. Претендират се пороци в оценъчната дейност на съда в резултат на допуснати нарушения при формиране на вътрешното му убеждение и неправилен анализ на събраните по делото доказателства, което се дължи на нарушения по чл.14 от НПК, чл.107, ал.5 от НПК и чл.339, ал.2 от НПК. Неpravилно били интерпретирани показанията на свидетелите Д. и М. и относно заявеното от тях, че подсъдимият не бил заплашвал Г. Ц.. Неpravилно съдът бил приел, че поставянето в колата на заглушаващо устройство и искането към Г.Ц. да остави телефоните си извън автомобила на подсъдимия не представляват сами по себе си заплаха, а по отношение на останалите инкриминирани изрази бил приел, че няма доказателства те да са били употребени от подсъдимия. Въззивният съд не бил обсъдил всички доводи в подкрепа на протеста, поради което и допуснал нарушение по чл.339, ал.2 от НПК. Неpravилно било позоваването и на разговорите между подсъдимия и Ц., записани със СРС, като съдът се бил позовал на тях едностранчиво и избирателно, посочвайки само онези от тях, които обслужват тезата за оправдаване на подсъдимия. Претендира се и нарушение на материалния закон, тъй като по обвиненията по чл.338 от НК и чл.348 от НК било доказано както нарушенията на специалните изисквания по ЗОБВВПИ касателно състава на престъплението по чл.338 от НК, така и за обвинението по чл.348 от НК било установено от съда, че има забрана за пускане в действия на такива радиосредства, а щом това е така, според подалия протеста прокурор, това предполага и забрана на по-малкото, а именно държането на такова радиосредство.

В съдебното заседание пред касационната инстанция представителят на ВКП поддържа протеста по изложените в него съображения.

Защитникът на подсъдимия адв.К.Г., поддържа подаденото от нея възражение срещу протеста и претендира за потвърждаване на въззивната присъда.

Подсъдимият също претендира протеста да не бъде уважаван и да се остави в сила новата въззивна присъда.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл.347, ал.1 от НПК, намери за установено следното:

С присъда № 165 от 28.06.2018г., постановена по нохд № 5743/2016г., Софийският градски съд е признал подсъдимия Д. Н. З. за виновен в извършването на престъпление по чл.338, ал.1 от НК, като му е наложил наказание от две години лишаване от свобода, чието изпълнение, на осн.чл.66, ал.1 от НК е било отложено за срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда е признат подсъдимия Д. Н. З. за виновен и в извършването на престъпление по чл.348, б.“а“ от НК, като му е наложил наказание от една година лишаване от свобода, чието изпълнение, на осн.чл.66, ал.1 от НК е било отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила и глоба в размер на 100лв., като е бил оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 143, ал.1 вр. чл.18, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК.

На основание чл.23 от НК е било определено едно общо най-тежко наказание лишаване от свобода на подсъдимия за срок от две години, чието изпълнение, на осн.чл. 66, ал.1 от НК е било отложено за срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила, като на осн. чл.23, ал.3 от НК е било присъединено към определеното общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ и наказанието глоба в размер на 100 лева.

Предметът на престъплението-преносим заглушител с обозначение върху корпуса DC 12 V и залепен върху него стикер е бил отнет в полза на държавата.

В тежест на подсъдимия са били възложени и разноските по делото.

По жалба на подсъдимия и неговия защитник, както и по подаден протест, с въззивна присъда № 11 от 23.05.2019г. на Софийския апелативен съд, постановена по внохд № 258/2019г. по описа на същия съд, е била отменена осъдителната част на първоинстанционната присъда и вместо това е била постановена нова, с която подсъдимият е бил признат за невинен и е бил оправдан по обвиненията по чл.338, ал.1 от НК и по чл.348, б.“а“, пр.2 от НК. Било е разпоредено да се върне на подсъдимия преносимия заглушител с обозначение върху корпуса DC 12 V и залепен върху него стикер № /№/

В останалата ѝ част първоинстанционната присъда е била потвърдена.

Касационният протест е подаден в срок, поради което и се явява допустим. Разгледан по същество, същият се явява неоснователен.

В принципен аспект следва да се посочи, че оценката на доказателствата е суверенна дейност на съда, като касационната инстанция се произнася в рамките на установените от инстанциите по същество фактически положения, не може да установява нови такива, както и не може да се намесва или да замества вътрешното убеждение на решаващите съдилища. Поради това, на проверка подлежи само правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение у решаващите съдебни състави и спазване на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, както и дали са предприети всички мерки за разкриване на обективната истина. В съдебните си актове, решаващите съдилища следва да посочат фактическите обстоятелства, които приемат за установени и въз основа на кои доказателствени материали, като последните е необходимо да са надлежно събрани в хода на проведено съдебно следствие.

В съдебния си акт Софийският апелативен съд, освен оценка на аналитичната дейност на първия съд, е извършил самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност, като е обсъдил в необходимата пълнота доказателствата, относими към предмета на доказване, оценявайки ги поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност.

Съставът на контролирания съд е изпълнил в пълен обем задълженията си, произтичащи от чл. 339, ал.3 от НПК.

1. Относно обвинението по чл.143, ал.1 вр.чл.18, ал.1 вр.чл.26, ал.1 от НК.

Основният упрек към проверяваната въззивна присъда касателно това обвинение е свързан с претендирани пороци в оценъчната дейност на съда в резултат на допуснати нарушения при формиране на вътрешното убеждение и извършен неправилен анализ на събраните по делото доказателства. Това касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК не е налице. Проверката на съдопроизводствените действия на въззивната инстанция по фактите не сочи да са допуснати съществени процесуални нарушения, налагащи отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане. Направен е обстоен анализ на всички доказателствени източници и е демонстрирана волята на въззивния съд да кредитира определени от тях - показанията на свидетелите М. и Д.. Убедителни са съображенията на въззивния съд защо техните показания следва да бъдат кредитирани, при това в цялост, а не както е бил отправен упрек с касационния протест, че показанията им не следва да бъдат кредитирани в частта им, в която отричат Ц. да им е споделял за отправяне на заплахи от страна на подсъдимия. Съдът е обсъдил в цялост всички наведени пред него доводи с въззивния протест, като е дал свой аргументиран отговор по тях. Приел е, че показанията на тези двама свидетели се намират в синхрон помежду си, че останалите събрани по делото доказателства не внасят съмнение в тяхната достоверност, като е мотивирал този свой извод и с опората, която показанията на М. и Д. са намерили в данните, съдържащи се в изготвените веществени доказателствени средства в резултат на използваните по отношение на подсъдимия СРС. Позоваването на техните показания не е било направено повърхностно, а същите са били внимателно съпоставени помежду си, като включително са изложени съображения, напълно споделими и от касационната инстанция, за възможността техните показания да бъдат ползвани в принципен аспект предвид производния им характер в частта им относно наличието на отправени от подсъдимия към Г. Ц. заплахи. В конкретния казус ползването на първични доказателства – показанията на св.Г. Ц., депозираните от него в хода на досъдебното производство, е било невъзможно предвид липсата на съгласие от страните за тяхното прочитане по реда на чл.281 от НПК и настъпилата междувременно смърт на това лице преди внасянето на обвинителния акт в съда, или с други думи неговите показания са се оказали недостъпни (в този см.и Р № 489/25.03.2010г. на ВКС по н.д. № 475/2009г.- I н.о.).

Съдът е ценил показанията на разпитаните свидетели съобразно действителното им съдържание без да им придава смисъл и значение каквито те не притежават. Така по отношение на първата от инкриминираните дати съдът е обсъдил проведената между подсъдимия З. и Г. Ц. среща в [населено място], на бензиностанция “Ш.“, като е приел за недоказано възведеното от обвинението поведение на подсъдимия – отправянето на заплахи към Ц., че ще му се повдигнат обвинения за икономически престъпления, за убийството на П. Д., че ще бъде задържан в ареста, че бизнесът и животът му ще бъдат разбити. Отчитайки липсата на използвани СРС при тази среща, съдът е анализирал задълбочено показанията на М. и Д. и е приел, че макар и свидетелствата им да са общи, да разказват в твърде условен план споделеното им от Ц., при което правилно е било прието като причина за това изясненото от св.Д., че се дължи на обстоятелството, че по този именно начин събитията са им били разказани от самия Ц., но същественото в конкретния случай е, че и двамата свидетели не са заявили и са отрекли пред съда Ц. да им е споделял за отправени от подсъдимия заплахи към него. Съдът е аргументирал извода си защо е приел, че Г. Ц. не е бил заплашен от подсъдимия с инкриминираните от обвинението изрази, а само е дал израз на собствените си страхове, опасения и подозрения и е интерпретирал същите, който извод се споделя и от настоящия състав.

Със същата прецизност съставът на контролирания съд е анализирал съдържанието на разговорите между подсъдимия З. и Г. Ц. и по отношение на останалите инкриминирани в обвинителния акт дати. За тези следващи срещи, за които вече има изготвени веществени доказателствени средства, изводите на въззивната инстанция са направени въз основа на обективен и добросъвестен анализ както на показанията на св.Д., с направеното от свидетеля уточнение, че поради прилаганите СРС не се е стремил да запомня разказваното му от Ц. след всяка една от тях, а и че е възможно да допуска смесване между казаното и узнатото от прилаганите СРС, така също и с коректен прочит на съдържанието на изготвените ВДС в резултат на приложените по отношение на подсъдимия СРС. Не е пропуснато показанията на свидетеля Д. да бъдат съпоставени и с показанията на св.К., като е отчетено заявеното от последния, че не свързва необходимостта от промяна в показанията на Ц. по делото /дело/ с отправяни от подсъдимия заплахи. Анализът на съдържанието на водените между подсъдимия З. и Г. Ц. разговори, документирани чрез изготвените веществени доказателствени средства, е подложен на съпоставка не само с показанията на св.Д., но е потърсено потвърждение и в предадените от подсъдимия на Ц. листове с текстове от НК, както и заключението на дактилоскопната експертиза, изследвала пръстовия отпечатък върху тях. При този анализ въззивният съд е достигнал до същия извод, до който е достигнала и първата инстанция по делото, а именно за недоказаност на обвинението за отправени заплахи, тъй като смисълът на казаното от подсъдимия при срещите си с Ц., разкрива изказване на предположения от негова страна за възможното развитие на събитията, а не като изречени заплахи, целящи да заставят Ц. да има определено поведение. За да е осъществен състава на чл. 143, ал. 1 от НК, под въздействието на употребената принуда пострадалият следва да извърши, да пропусне или да претърпи нещо, което е противно на волята му. Това поведение, което той предприема, трябва да има личен характер. Престъплението по чл. 143 от НК е посегателство срещу личността на пострадалия, за разлика например от престъплението по чл. 214 от НК, което е престъпление срещу собствеността. Употребата на заплашване не може да се реализира посредством изказване на предположения от дееца за бъдещо несигурно развитие на събития. В съответствие с приетите фактически положения въззивният съд законосъобразно е приел, че инкриминираните от прокуратурата изрази, отнасящи се до същината на обвинението, не е било доказано да са били използвани от подсъдимия на нито една от инкриминираните дати.

Що се касае до останалото поведение на подсъдимия, свързано с даване на указания към Ц. да си оставя телефоните в автомобила, с който се придвижвал за срещите си със З., даването на предварително напечатани с текст листове хартия, съдържащи разяснения за отпадане на наказателната отговорност при отказ от лъжливи показания, както и действията му по поставяне на заглушаващо устройство в автомобила, което да препятства записването на водените между тях двамата разговори, също инкриминирани от прокуратурата като част от използваната от подсъдимия заплаха по отношение на Ц., обективно те не могат да бъдат и не са годни за заплаха действия. Че това поведение на подсъдимия е възможно да е създавало у Г.Ц. допълнителна тревожност е било обсъдено от съда, но правилно е било отчетено, че тези действия са насочени към вземането на предпазителни мерки от подсъдимия да не бъде записван той самият включително и посредством собствените си телефони, а не са били насочени и не са могли обективно да доведат до осъществяването на каквато и да е заплаха от негова страна към Г.Ц..

Установеният натиск от страна на подсъдимия по отношение на Ц. е бил в една неконкретизирана форма, която не е достатъчна да се приеме, че покрива признаците от състава на престъплението принуда. Макар и поведението на подсъдимия да е било силно укоримо както в личен, така и в професионален план, то тази му дейност не е престъпна.

По този начин крайният резултат на доказателствения процес е обективиран по един ясен, убедителен и несъмнен начин, така че волята на въззивния съд и неговото вътрешно убеждение е възможно да бъдат проследени както от страните в процеса, така и от касационния съд. В мотивите към присъдата си Софийският апелативен съд е дал изчерпателен и обоснован отговор на всички възражения на прокуратурата и на защитата на подсъдимия и е аргументирал в пълна степен своите съображения за достигнатия фактически и правен извод по делото. Обективни данни за нарушение на задължението на съда по чл. 107, ал. 5 от НПК не са налице. Съдът е изложил съображенията си по реда на чл. 339, ал. 2 и ал. 3 от НПК, поради което не може да бъде упрекнат в нарушаване на основните принципи на наказателния процес, визирани в чл. 13 и чл. 14 от НПК. Предходната инстанция е извършила самостоятелен доказателствен анализ, като е обсъдила в пълнота всички относими към предмета на доказване доказателства, оценявайки ги поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност и не може да бъде упреknата в недооценяване, подценяване или невярна оценка на което и да било доказателство.

2. Относно обвинението по чл.338, ал.1 от НК.

На базата на събраните и проверени писмени, веществени и гласни доказателства и доказателствени средства, въззивният състав е направил законосъобразни изводи от правно естество, като преди това е изпълнил задължението си да обсъди доказателствената съвкупност и е изложил съображения, защо и кои от доказателствата приема, а други отхвърля. Тези съображения са в изпълнение на процесуалните изисквания за съдържание на присъдата, задължителни по чл. 339, ал. 3, във вр. чл. 305, ал. 3 от НПК и за втората инстанция, когато постановява нова присъда и наличието им сочи за неоснователност на протеста по довода за нарушение по чл. 13 и чл. 14 от НПК, а оттам и на материалния закон.

Срещу подсъдимия е повдигнато обвинение за нарушаване разпоредбата на чл. 98, ал. 1 ЗОБВВПИ, изискваща предметите под специален режим да се съхраняват в метални каси, неподвижно закрепени, снабдени със секретно заключващи се устройства, както и на разпоредбата на чл.59, ал.1 от същия закон, регламентираща задължение за лицата, получили съответното разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на такива предмети под специален режим, да ги опазват от кражби, изгубване и достъп на други лица, като им е вменено и задължение да не допускат злополуки или наранявания при тяхната употреба.

От фактическа страна е установено, че на 10.06.2015г. в [населено място], на [улица]пред № 8 в присъствието на подсъдимия било извършено претърсване и изземване от лек автомобил, ползван от него, марка /марка/, с ДК [рег.номер на МПС] , в чийто багажник той държал раница марка „Puma“, в която били намерени и иззети като държани от подсъдимия оръжия и боеприпаси за огнестрелни оръжия - пистолет „G.“, модел „17“, кал. 9 мм с № РСМ 573, пистолет „В.“, модел „21 А“, кал.22LR с № D., 46 броя патрони кал. 9x19 мм и 40 броя патрони кал. 5.6 мм (22LR). Подсъдимият З. притежавал издадено от Второ РУ на МВР - Плевен разрешително № /№/, валидно до 16.07.2017г., за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях и то касаело пистолет В., кал. 22LR, с № D. и пистолет G., кал.9 мм, с № РСМ 573, като според обвинението по този начин е осъществил състава на чл. 338, ал. 1 от НК, тъй като не взел необходимите мерки за сигурност да ги съхранява в неподвижно закрепена каса със секретно заключващо устройство по смисъла на чл. 98, ал. 1 от ЗОБВВПИ и не изпълнил регламентираните си задължения по чл. 59, ал.1 от същия закон.

В резултат на дейността си въззивната инстанция е стигнала до други, различни от първоинстанционния съд, изводи, свързани с предмета на доказване по чл. 102 НПК, като е отговорила на въпросите по чл. 301 от НПК, имащи отношение към получаване на отговора - налице ли са предпоставките за реализиране на наказателната отговорност на подсъдимия З.. Тезата на обвинението за осъществен от обективна и субективна страна фактически състав на престъплението по чл. 338, ал. 1 от НК е отхвърлена като противоречаща на събраните и проверени по делото доказателства и поради несъставомерност на деянието подсъдимият е признат за невинен и оправдан. Тези правни изводи, основаващи се на изискването за обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, са правилни и законосъобразни.

Основният довод в протеста, относим към нарушение на материалния закон, е свързан с незаконосъобразност на възприетата позиция на контролирания съд за липса на нарушение на чл. 98, ал. 1 и чл.59, ал.1 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия.

За да бъде осъществен съставът на чл. 338, ал. 1 НК, от обективна страна е необходимо деецът да упражнява правомерна фактическа власт върху предметите, поставени под специален режим по цитирания закон и да е имал поведение, довело до неприлагане на мерки за сигурност при боравене с тези поставени под контрол предмети, които мерки са необходими за осигуряване безопасност на живота и здравето на околните лица. В случая такова поведение не е налице.

Съгласно чл. 76, ал. 1 от ЗОБВВПИ за получаване разрешение за придобиване на огнестрелни оръжия и боеприпаси се подава заявление по образец до съответния началник на МВР по постоянен адрес, съответно - по адрес на съхранение и се попълва декларация, че те ще се съхраняват при условията на чл. 98, ал. 1 от закона - в метална каса неподвижно закрепена, със секретно заключващо устройство. Пазенето и съхранението на огнестрелните оръжия и боеприпасите, в контекста на обсъжданата разпоредба, се осъществява в обитавани, от придобилия разрешение за това, помещения, намиращи се в недвижими имоти (постоянен адрес или адрес на съхранение според терминологията на закона), като тълкуването на законовия текст, включително и съпоставен с разпоредбата на чл.98, ал.2 от ЗОБВВПИ изключва от тази категория багажниците на леките автомобили.

По делото безспорно е установено, включително и при проведеното въззивно съдебно следствие и проявената в тази насока активност на въззивния състав, че подсъдимият е с постоянен адрес в [населено място], [улица], № 25. и това е адресът, на който е следвало да съхранява личното си късоцевно огнестрелно оръжие и боеприпасите за него, според декларираното от него и даденото му във връзка с това разрешение (л.74-76 от въззивното дело). На този адрес служителите на полицията са посещавали подсъдимия по време на извършваните периодични проверки и са установявали всеки път, че той притежава метална каса, неподвижно закрепена, снабдена със секретно заключващо устройство (л.70 от въззивното дело).

На инкриминираната дата подсъдимият правомерно е осъществявал непосредствена фактическа власт върху огнестрелното оръжие, като го е носил за самоотбрана в съответствие на даденото му разрешение. Това изключва поведението му да изпълва съставомерния признак от състава на престъплението - "държи" същото оръжие, в нарушение изискванията на чл. 98, ал. 1 от ЗОБВВПИ. В закона липсват разписани правила по какъв точно начин се осъществява носенето на огнестрелно оръжие от получилите разрешение за това. Преценката е предоставена на носителя на разрешението. Обратното противоречи на логиката на закона. Аргументацията на подалия протеста прокурор, свързана с държането на оръжията от подсъдимия в багажника на управлявания от него автомобил, продължила в продължение на „много часове“, е несъстоятелна и предвид обстоятелството, че това се дължи в резултат на предприетите действия от органите на досъдебното производство, за чиято продължителност всъщност е отправен по този начин упрек към подсъдимия.

Другото възражение, отново свързано с нарушение на материалния закон, касае неприемане от страна на въззивния съд на нарушение на чл. 59, ал. 1 от ЗОБВВПИ. Въззивната инстанция е отразила подробни съображения за тезата си - подсъдимият е поставил оръжието и боеприпасите в раница, в багажника на заключен автомобил, паркиран пред обитаваното от него жилище, което пък е било обект на видеонаблюдение, видно от представения по делото договор с охранителна фирма (л.84-87 от въззивното дело). В разпоредбата на чл. 59, ал. 1 от ЗОБВВПИ са формулирани общи правила за дължимите мерки за сигурност, без посочване на точното съдържание на действията на задълженото лице за характера, вида и начина на осъществяване на тези мерки, така че да се постигне преследваната от закона степен на сигурност при съхранението, носенето и употребата на огнестрелните оръжия. При държането, носенето, съхранението и употребата на огнестрелно оръжие и боеприпаси получилият разрешение за тази дейност следва да разчита на своя житейски опит, на завършения курс и успешно положен изпит за безопасно боравене с огнестрелно оръжие - за служебни цели или самоотбрана, или при успешно положен изпит - прилагат билет за лов - за ловни цели, както и на наложилата се в тези случаи обичайна практика за взимане на мерки за сигурност. Подсъдимият не може да има разумно очакване, което да обосновава прекия му умисъл, че при предприетите мерки, колата му ще бъде разбита и от нея ще бъде отнета раницата, в която са оръжията и боеприпасите за тях. Съжденията на въззивния съд почиват на данните по делото и закона, поради което и не е било допуснато претендираното нарушение на материалния закон при постановяването на оправдателната присъда в тази й част.

3. Касационният състав не споделя и съображенията на прокурора за доказаност на обвинението по чл. 348, б. "а", предл. 2 от НК. Основните аргументи за това са, че контролираният съд сам бил посочил за наличие на забрана за пускане в действие на инкриминирания преносим заглушител с обозначение върху корпуса DC 12 V и залепен върху него стикер № /№/, която забрана всъщност касае по - голямото - пускането в действие на такъв заглушител без писмено разрешение за това, а пускането в действие предполага в себе си и държането на такова радиосредство.

Изготвената по делото техническа експертиза е определила вида на изследваното устройство - преносим заглушител, който блокира сигнала от 3G, GSM, D./P. –мрежата и G., с обозначение върху корпуса DC 12 V и залепен върху него стикер с № /№/. Налице е разлика между рутер и това устройство, то е работещо и е било изследвано с адаптер за включване към електрозахранването, като този тип устройства могат да работят включени и към запалка на лек автомобил. Привежда се в работен режим чрез включване на бутон, като след около 10 секунди се загубва обхвата на всички мобилни телефони, намиращи се в радиус от 4 – 8 метра. Представлява радиосредство, което, макар да не се предлага в специализираните магазини в страната, може свободно да се поръча по интернет.

За запълване бланкетния състав на престъплението по чл.348, б.“а“, пр. 2-ро от НК обвинението се е позовало на текста на чл.267, т.2 ЗЕС. Тази норма урежда, както правилно е отбелязал и състава на въззивния съд, пускането в действие и използването на радиосъоръжения, използващи радиочестотни ленти, които съгласно Националния план за разпределение на радиочестотния спектър не са разпределени в Република България за съответния вид радиослужби. Настоящият състав споделя разсъжденията на предходните инстанции относно определението за радиосъоръжение, както и това, че инкриминираното радиосредство попада в тази категория и за същото е въведено ограничението със Списък на радиосъоръженията, за които са въведени ограничения за пускането им в действие по чл.209, ал.2 от Закона за далекосъобщенията (отм.), поради което и не намира за необходимо да ги преповтаря. Правилни и почиващи на закона са и изложените съображения за приложимост на Р № 217 на Министерския съвет от 29.03.2005г. Необходимо е да се подчертае, че писменото разрешение в тези случаи, давано по реда на ЗЕС, касае именно пускането в действие и използването на радиосъоръжение, което излъчва в етера, но не се отнася до неговото построяване или държане. Инкриминираното радиосредство не попада в приложното поле на разпоредбата на чл.274, ал.1 от ЗЕС, съгласно която радиосъоръжения и/или крайни електронни съобщителни устройства, включващи хардуерни приспособления към съоръженията или крайните устройства за криптографиране на електронни съобщения и използващи криптографски ключ с дължина, по-голяма от 56 бита, се произвеждат или внасят след регистрация в Дирекция "Технически операции" на Държавна агенция "Национална сигурност". А несъмнено както производството, така и вносът на тези именно радиосъоръжения по чл.274, ал.1 от ЗЕС, предполага и тяхното построяване и държане по смисъла на чл.348, б.“а“, пр.2-ро от НК. Тълкуването на тези разпоредби, съотнесено към настоящият казус, води на извод, че с оглед техническите

параметри и характеристики на държания от подсъдимия GSM-заглушител, за което техническо средство Законът за електронните съобщения не урежда надлежен ред за придобиване и държане, както и липсата на друга нормативна база, относима към бланкетната норма на чл. 348, б. "а" от НК, уреждаща както статута на това устройство, така и начините за неговото придобиване и държане, водят на извод, че така описаното в обвинителния акт деяние по чл. 348, б. "а" от НК е несъставомерно. (В този смисъл е и Р № 44/10.04.2012г.на ВКС по н.д. № 3013/2011г.-III н.о.)

В обобщение - при установяване на правно значимите факти Софийският апелативен съд не е допуснал нарушения на процесуалните правила, които регулират събирането, проверката и оценката на доказателствата като елементи от доказателствената дейност, предназначени да обезпечат достоверността на направените изводи. Мотивите разкриват аналитична преценка на целия обем от доказателствени материали. Липсва игнориране, избирателност и неясно предпочитание към едни доказателствени средства за сметка на други.

След като правно релевантните факти от предмета на доказване са изведени съобразно процесуалните правила и въз основа на очертаната фактическа рамка е приложен законът, който е следвало да бъде приложен, то не са налице основанията по чл. 354, ал.3, т.2 и т.3 вр. ал.1, т.5 вр. чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК за отмяна на атакуваната въззивна присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

Касационният съдебен състав констатира, че в диспозитива на присъдата си въззивният съд е пропуснал да се произнесе по необходимостта кому да бъдат възложени разноските по реда на чл.190, ал.1 НПК, както това е било сторено в мотивите към постановената присъда. Пропускът може да бъде отстранен в отделно производство по реда на чл.306, ал. 1, т. 4 от НПК, което следва да бъде проведено след обявяване на касационното решение и връщане на делото на Софийския апелативен съд.

Върховният касационен съд, водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивна присъда № 11 от 23.05.2019г. на Софийския апелативен съд, постановена по внохд № 258/2019г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: